

Het duistere
geheim

Het duistere
geheim

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Avontuur in Londen
Gewetenloos
Topgeheim
Ijskoud
De Roemeense kwestie
Jim en de cyborg

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books

ISBN: 9789402164527

© 2017 Martin Brouwers

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

INHOUD

- 1 Achtervolging*
- 2 Een verrassende mededeling*
- 3 Nachtelijke bezigheden*
- 4 Jim doet een ontdekking*
- 5 Sjonnie opnieuw op pad*
- 6 De sleutel*
- 7 Een opmerkelijke bekentenis*
- 8 Een toevallige ontmoeting*
- 9 Onaangename verrassingen*
- 10 Een onplezierige confrontatie*
- 11 Welkom in het griezelhuis*
- 12 Snode plannen*
- 13 Een onverwachte wending*
- 14 Gevaarlijk weerzien!*
- 15 Een ruige rit*
- 16 Schijn bedriegt!*
- 17 Terug naar de foto*
- 18 Waar is die boot?*
- 19 Het aftellen begint!*
- 20 Koffie zou wel lekker zijn!*

1 *Achtervolging*

Vrijdag, 23.30 uur.

Met lood in zijn schoenen waagde Jim het een blik in de donkere gang te werpen. Het was een hele snelle blik en meer was er ook niet voor nodig om te zien dat de bende krijsende zombies in aantocht was. Hij had gehoopt dat ze de groep onwerkelijke wezens tijdens hun vlucht door de enorme schoolkelder waren kwijtgeraakt, maar dat geluk had het drietal niet gehad.

Jim keek opzij, eerst naar het verschrikte, lijkwitte gezicht van Karin en vervolgens naar het bezweette, angstige gezicht van Mark. Waar had hij zijn vriendin en zijn beste vriend nu weer bij betrokken?

Geen tijd om daar over na te denken!

‘RENNEN!’ riep hij en opnieuw kwam het drietal in beweging en renden ze zoals ze nog nooit gerend hadden in een wanhopige poging de afstotelijke, gillende zombies voor te blijven. Aan het einde van de gang wierp een flikkerende lamp wat licht op een brede, stenen trap die naar boven leidde en wat nu nog de enige uitweg uit deze doolhof scheen te zijn.

De weg waarlangs ze de kelder met zijn vele gangen en kamers binnen waren binnengekomen was versperd en ze hadden daarlangs vanwege de achtervolgende zombies onmogelijk terug kunnen keren. Er had maar één ding opgezetten: rennen... en wel vóóruit! Mark rende voorop, Karin daar net achter met Jim bijna tegen haar aan. Soms raakte hij met zijn hand haar rug aan alsof hij haar een extra zetje wilde geven, juist zoals hij weleens deed wanneer ze tijdens een fietstocht een helling opfietsten en hij merkte dat het haar aan dat laatste beetje kracht om boven te komen ontbrak.

Hij was ook doodsbenauwd dat ze achter zou blijven en gegrepen zou worden door de groep woestelingen die al strompelend, krijsend en kreunend achter hen aanzat. Mark rende inmiddels de eerste treden van de trap al op en het leek wel alsof hij vleugels had, maar hij besefte goed dat het

de adrenaline was die het werk deed. Ook Jim voelde een stoot adrenaline, greep Karin bij de arm en sprong samen met haar de trap op, de eerste drie treden overslaand en telkens twee treden tegelijk nemend op zijn weg naar boven. Hevig hijgend bereikten ze uiteindelijk de begane grond en konden ze linksaf of rechtsaf een brede gang in.

De ingang, of uitgang, van het gebouw was niet te zien en dan nog zouden ze vast voor gesloten deuren staan. Hijgend stond Jim even stil en zag de verschrikte blik van Mark die boekdelen sprak. Mark liet het aan hem over om linksaf of rechtsaf te gaan en even voelde Jim die extra druk op zijn schouders. Hij keek naar Karin, die hem eveneens met een hulpeloze, vragende blik aankeek en hij beseftte dat ze beiden op hem vertrouwden om hen zo snel mogelijk uit deze heksenketel te krijgen.

Hij had het antwoord ook niet, maar er moest een beslissing genomen worden. En snel ook want de eerste gruwelijke wezens hadden de trap bereikt en begonnen slingerend en afgrijselijke geluiden makend aan de klim naar boven. Bliksemsnel had Jim zich de ligging van de school te binnen geroepen en wist waar de uitgang was. In gedachten de school rondgaand wist hij nog veel meer en zag eigenlijk maar één oplossing... en dat was niet richting uitgang rennen. 'DEZE KANT!' en hij sleurde Karin mee, rechtsaf de brede, flauw verlichte gang in met zijn vele deuren naar de evenzovele leslokalen, op de voet gevolgd door een hijgende Mark.

Hij was niet alleen maar van plan zo snel mogelijk een uitgang te vinden, nee, er was nog iets dat hij kon doen, maar het was maar de vraag of ze daar nog iets aan zouden hebben. In ieder geval moest hij het proberen.

Halverwege de lange gang stond hij plotseling stil omdat hij gevonden had wat hij zocht.

Aan zijn linkerkant bevond zich op een hoogte van iets meer dan een meter, aan de muur een van de welbekende rode kastjes met een glaasje ervoor. Hiermee kon hij het brandalarm activeren wat er vast en zeker toe zou leiden dat in no-time de politie en de brandweer zouden arriveren. Zonder aarzeling drukte hij op de witte stip van het heldere

breekglaasje dat meteen brak waarna ook onmiddellijk het alarm in werking trad en het luide geluid van het alarm het hele gebouw vulde.

Jim dacht zelfs te horen dat er ook buiten het gebouw een luide alarm te horen was maar aarzelde geen moment en zette het met Karin aan de hand opnieuw op een rennen. Mark was doorgelopen en wachtte de twee aan het einde van de gang hijgend en voorovergebogen met de handen op de knieën op. 'SCHIET NOU OP! DAAR KOMEN ZE AL!' riep hij en de toon in zijn stem verried dat hij behoorlijk in paniek was.

Het harde geluid van het alarm versterkte de paniekerige sfeer nog meer en een fractie van een seconde achteromkijken vertelde Jim dat de meute achtervolgers er niet door afgeschrikt werd. De zombies kwamen al slingerend en zwaaiend met hun slappe armen de trap op, geluiden makend die eerder bij dieren dan bij mensen hoorden en hun ogen wezenloos starend voor hen uit. Tenminste voor zover Jim het kon zien in het weinige licht.

In een flits schoot de vraag hoe ze in deze onwerkelijke situatie toch verzeild waren geraakt door hem heen maar hij gunde zich niet de tijd een antwoord te vinden. Met Karin nog steeds bij de hand en Mark in zijn kielzog rende hij de hoek om, rechtsaf de volgende gang in.

Hij was al vaak langs het grote schoolgebouw gefietst en dacht zich te herinneren dat hij aan de andere kant van het gebouw weleens een deur had gezien, waarschijnlijk een vluchtdeur omdat er geen deurgreep of bel op had gezeten. Als zijn oriëntatiegevoel hem niet bedroog liepen ze nu in de goede richting en moest de deur zich aan het einde van de gang aan de linkerkant bevinden.

Wat was hij opgelucht toen de deur in zicht kwam en nog meer toen hij zag dat het inderdaad een vluchtdeur was die tussen hen en de buitenwereld stond. De stalen deur was voorzien van een horizontale paniekstang die, bij het indrukken, een ontgrendelingsmechanisme in werking moet stellen waardoor de deur opengaat. Jim greep de stang met beide handen stevig vast en probeerde die naar beneden te duwen.

Geen beweging!

Hij probeerde het opnieuw en gooide deze keer zijn hele gewicht in de strijd in een poging de paniekstang naar beneden te drukken.

Niets... nog steeds geen beweging!

Het angstzweet brak hem nu echt uit en inmiddels had ook Mark de stang vastgegrepen en hingen de jongens met hun volle gewicht op de stang die nog geen millimeter meegaf.

‘SNEL!’ riep Karin uit, ‘SNEL! ZE KOMEN ERAAN!’

Ze dacht dat ze haast een hartaanval kreeg toen ze zag dat, wat de jongens ook probeerden, de deur echt niet openging. Jim dacht razendsnel na. De deur had gewoon open moeten gaan, ook al zou dat aan het brandalarm gekoppeld zijn dat inmiddels al geruime tijd afging. Nu de deur niet openging zaten ze klem. Ze konden geen kant meer op en de groep waggelende, vreselijke geluiden makende, afzichtelijke zombies kwam snel dichterbij en de armen van de onnoden strekten zich al uit om hen te grijpen.

‘JIM... WAT DOEN WE NU?!’ riep Karin die al niet graag naar enge films keek, laat staan er zelf een rol in wenste te spelen.

Jim wilde dat hij een antwoord had, een oplossing voor de ongelooflijke situatie waarin ze verkeerden, maar hoe hij ook zijn best deed, een oplossing had hij niet. Nu waren de afgrijselijke wezens nog maar een tiental meters van hen verwijderd en Karin vloog hem gillend om de hals, radeloos van angst. Mark drukte zich zwetend, eveneens van angst, tegen de muur en prevelde: ‘Nu zijn we er geweest... dit is het einde...’

Jim zweeg, had zijn armen om zijn rillende vriendin geslagen en zag lijdzaam toe hoe de zombies steeds dichterbij kwamen.

Eerder die avond...

Het schoolfeest was om 19.00 uur begonnen, maar Jim, Karin en Mark waren later gearriveerd. Jim had Karin thuis opgehaald en samen waren ze naar Mark gefietst die nog even wat boodschappen voor zijn moeder had gedaan. Het schooljaar was afgelopen voor Jim en Mark en werd afgesloten met een knallend feest.

De week daarvoor was Karin's schooljaar al afgelopen en ook daar was een feest georganiseerd waar de drie zich uitstekend vermaakt hadden. Karin's school was in Roosendaal en haar vader had het drietal gebracht en weer opgehaald, maar nu waren ze op de fiets gegaan. De school van Jim en Mark was slechts tien minuten fietsen van hun huis en fietsen deden de twee klasgenoten maar wat graag. Karin had haar eerste jaar mbo 4, verpleging, met succes afgerond en de jongens hadden hun eerste jaar havo met glans afgesloten.

De drie hadden niet echt veel moeite gehad met hun opleiding, alhoewel Mark soms een beetje hulp aan Jim moest vragen bij sommige opdrachten. Al met al was het voor alle drie een succesvol schooljaar geweest dat nu voor de jongens met een leuk, muzikaal feest afgesloten was.

Het was een dolle, gezellige boel geweest waarbij gepraat, gegrypt en gedanst werd. De meeste leerlingen hadden hun beste pak, of jurk, aangetrokken en zelfs de leerkrachten zagen er op hun best uit. Zo had de avond een speciaal tintje gekregen voor alle aanwezigen. Het leek wel alsof de diploma's uitgereikt werden en ze de school gingen verlaten. De school telde vier havo klassen en haast alle leerlingen waren aanwezig geweest, zelfs die enkelingen die niet overgegaan waren.

Op enkele leerlingen na was het een leuke klas geweest, althans, dat vond Jim, en op één na, waren alle leerlingen overgegaan. Gedurende het schooljaar waren twee meisjes verhuisd en hadden de klas verlaten en één jongen had tussentijds voor een andere opleiding gekozen en was eveneens vertrokken, maar de rest ging mee naar de tweede klas.

Het was al na elfen toen de drie besloten op te stappen en omdat ook het weer bijdroeg aan de prachtige avond fietsten ze heel rustig naar Karin's huis. Het was een heldere avond in juli en er woei een zwoele wind. Na enkele minuten fietsen was het Jim die had voorgesteld een kleine omweg te maken. In plaats van door het stadscentrum te fietsen gingen Mark en Karin ermee akkoord eromheen te gaan, gewoon omdat dat een mooiere en rustigere route was. Het was immers

vrijdagavond en het zou ongetwijfeld druk zijn in het centrum waar zich veel terrassen, restaurants en café's bevonden.

In het centrum, allemaal vrij dicht bij elkaar, bevonden zich ook een theater en een bioscoop en dit alles stond garant voor een drukke binnenstad op een vrijdagavond als deze. Het drietal kende de stad goed en ze konden de route om het centrum heen blindelings fietsen zodat ze alle gelegenheid hadden gehad de avond, al fietsend, nog eens rustig door te nemen.

Op een gegeven moment passeerden ze de grootste school voor het voortgezet onderwijs die de stad kende. De school had niet alleen de meeste leerlingen maar was ook letterlijk een enorm groot, maar oud gebouw. Vooral met alle aanbouwsels van de laatste jaren was het een school geworden waar je in kon verdwalen. Jim was hier vaak langs gefietst wanneer hij Karin ophaalde of haar weer thuis had gebracht en naar huis fietste en hij had het twee verdiepingen tellende gebouw met zijn vele ramen altijd bewonderend bekeken.

Hij had zelfs al eens uitgezocht hoe oud het gebouw wel niet was en ontdekt dat het oorspronkelijke deel uit 1882 stamde, maar toen nog een andere naam had. De school telde toen nog maar slechts 37 leerlingen en nu inmiddels 2735! De daar aangeboden opleidingen bleken heel uiteenlopend te zijn, wat natuurlijk de grote interesse voor de school verklaarde, maar hij had zich vaak afgevraagd of hij zich daar wel thuis gevoeld zou hebben.

Nee, hij had geen spijt van de schoolkeuze die hij gemaakt had.

Al fietsend en pratend viel zijn oog plotseling op een op een kier staande deur, aan de zijkant van het gebouw, waar een flauw lichtschijnsel doorheen viel. Hij had het opmerkelijk gevonden omdat in geen enkel lokaal licht brandde. Alleen in de hal, die helemaal rondom liep, was heel flauw wat licht te zien, wat hij al vaak gezien had en schijnbaar gebruikelijk was. Hij zou geen Jim Callahan geheten hebben als hij op dat moment zijn tomeloze nieuwsgierigheid had kunnen bedwingen en had daarom hard in zijn remmen geknepen om

abrupt tot stilstand te komen, waarna Mark die achter hem fietste, hem op het laatste moment nog net had kunnen ontwijken en hem voorbijgeschoten was.

‘Wat doe je nou?!’ had hij verbaasd en geschrokken geroepen. Karin had achterom gekeken en eveneens geremd.

‘Hé! Wat is er Jim?!’ was haar reactie op zijn plotselinge stop geweest.

‘Kijk,’ had hij na een korte stilte gezegd, ‘daar staat een deur open en er schijnt licht. Het zou heel goed kunnen dat daar iets niet in de haak is.’

‘Oh... nee hè...’ had Mark gereageerd, ‘...iets zegt me dat we nu gewoon door moeten fietsen, wat we uiteraard niet gaan doen.’

Hij had het nog niet gezegd of Jim was al van zijn fiets gestapt en naar het hoge, metalen hek dat om de hele school heenliep, gelopen om beter zicht op de openstaande deur te krijgen. Hij had het zich natuurlijk kunnen inbeelden, maar hij dacht toch echt geluiden gehoord te hebben, komend vanuit het gebouw. Met de fiets aan de hand was hij vervolgens teruggelopen naar de poort, met Mark en Karin aarzelend achter hem aan, en had geconstateerd dat die op slot zat.

‘Vreemd,’ had hij gereageerd, ‘ik weet haast zeker dat er iets aan de hand is.’

Karin had een diepe zucht gelaten en had natuurlijk allang geweten wat Jim nu zou gaan doen. Desondanks had ze besloten toch een poging te wagen hem van zijn, in haar ogen, domme idee af te brengen.

‘Dan bellen we toch gewoon de politie?’ had ze gezegd.

Teruglopend naar de plek waar ze gestopt waren had hij een vastberaden antwoord gegeven.

‘Ben je gek? De politie heeft wel wat anders te doen en trouwens, áls ze al komen is de vogel misschien al gevlogen voordat ze er zijn. Nee, ik weet zeker dat hier iets niet in de haak is en het kan toch geen kwaad even te gaan kijken?’

Natuurlijk hadden zowel Karin als Mark hevig tegengesputterd, maar zonder resultaat. Jim had zijn fiets tegen het hek gezet, was op zijn zadel geklommen en had zich vervolgens over het hek gewerkt. Heel moeilijk was het niet

geweest en enkele seconden later had hij al bij de openstaande deur gestaan. Voorzichtig een blik naar binnen werpend en goed luisterend was hij zich rot geschrokken toen hij plotseling op de schouder getikt werd. Hij had een zucht van verlichting geslaakt toen hij zich had omgedraaid en zag dat Mark en Karin zich bij hem gevoegd hadden.

'Weten jullie het zeker?' had hij gevraagd, want het laatste wat hij wilde was dat zijn vriendin en zijn beste vriend zich door hem problemen op de hals zouden halen. Ze hadden geen antwoord gegeven, maar hun blik had hem genoeg gezegd en behoedzaam hadden ze de deur iets verder geopend en waren naar binnen gegaan.

Ze waren via een smalle, betonnen trap naar beneden gelopen en blijkbaar in een soort kelder afgedaald. Een kelder met gangen en deuren. Een kelder die waarschijnlijk onder de hele school doorliep en slecht verlicht was. Ze hadden alle drie duidelijk stemmen gehoord en hadden in de richting waar ze vandaan kwamen gelopen, zo stil mogelijk. Daarbij waren ze verschillende deuren gepasseerd en hadden verschillende gangen doorlopen toen de geluiden plotseling heel dichtbij klonken. Het was gemompel geweest en het moest om een flinke groep gaan, wat Jim natuurlijk aan het denken zette. Inbrekers werken meestal alleen, of hooguit met zijn tweeën, niet met een grote groep.

Wat was hier aan de hand?

Heel voorzichtig waren ze verder gegaan, maar niet voorzichtig genoeg. Mark had een opkomende hoest niet langer kunnen onderdrukken en had zo zachtjes mogelijk gekucht. Misschien was de droge, mufte lucht in de kelder er de oorzaak van, maar het kwaad was geschied. De geluiden waren meteen verstomd en het drietal had elkaar geschrokken aangekeken totdat plotseling een gezicht om de hoek was verschenen. Het was een angstaanjagend gezicht geweest, lijkwit met zwartomringde, diepliggende ogen en met zwarte, gescheurde lippen. Voor het drietal had kunnen reageren had het wezen enkele luide klanken uitgestoten die kennelijk bedoeld waren geweest om de anderen te alarmeren. Een groep soortgelijke afzichtelijke wezens waren een voor een tevoorschijn gekomen en de geluiden die ze

hadden gemaakt hadden het drietal de stuipen op het lijf gejaagd.

'OMDRAAIEN! RENNEN!' had Jim geroepen, wat echter overbodig bleek te zijn. Toen hij zich om had gedraaid zag hij dat Mark en Karin daar al veel eerder een begin mee hadden gemaakt en al aan het einde van de gang liepen.

Terwijl ook hij het op een rennen had gezet was plotseling het licht uitgegaan wat het vinden van de uitgang behoorlijk bemoeilijkt, zonet onmogelijk had gemaakt. Mark en Karin hadden op hem gewacht en hadden hem voorop laten lopen. Door de angstaanjagende geluiden wisten ze dat de groep hen op de hielen zat, maar Jim was er echt niet zeker van geweest waar de uitgang was en hij was maar een beetje op zijn richtinggevoel afgegaan.

Uiteindelijk waren ze beland in de hopeloze situatie waarin ze zich nu bevonden en konden ze alleen maar hopeloos en angstig toekijken hoe de zombies hen zouden overheersen!